

Hanget puhtaat sähköy, kun pilvet harmajat auringon tieltä väistyy mustanpuhuvat. Jääpuikot räystähissä hohtaa kirkkaina kuin aarre syvyyksissä jäämeren, valkeina. Auringon sädekimppu kuin hyinen vesi on, hohtaa kuin kultahippu, kalleus vastustamaton. Puut pukenut on ylleen kuurahuntunsa, jotka tänään jälleen näyttää loistonsa. Sinitaivas kaareutuu holviks' tämän maan, oksat puiden haarautuu ammentelemaan sineä jäistä taivaan kuin kädet ryhmyiset, sen avaruuden juomaa kuihtuneet, lumiset. Kuura hengityksellään on jälleen piirtänyt jääkukat jääkielellään ikkunoihin siirtänyt. Varjot alla puiden kuin sinilammet on, hanki marmorinen valkopeitto tahraton. Kirpeä on pakkanen kuin villiviinimarja, se puree posket lapsien punaisiks' kuin ruusunmarja. Talvipäivän kauneutta sen muistella saan ain, autiutta ja valkeutta jäisten maisemain.